

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΓΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια έξ του προηγούμενου)

Δέν ήταν δυνατόν, δέν μπορούσε νάμια αλήθεια αυτό... Κι ώριοντάς άπέλυσινα άγάλλιασε τή Ρόζα, τή σήκωσε στα χέρια της και τήν έβαλε στο κρεβάτι της. Τής ξεκοίμισσε ήστερα το φόρεμα, τής έβρεξε το πρόσωπο με κολώνια, τή πήρσε αιδέρα... Δέν ήθελε νά ζητήση βοήθεια από κανένα, δέν ήθελε νά μάθη κανένας τή συνέβη... Κι' άφοδ' βεβαιώθηκε ότι ή Ρόζα άνέπνευε άκόμα, κάθισε πλάι στο κρεβάτι της, άποφασισμένη νά τήν φέρη στις αισθήσεις της.

Μεσάνυχτα.

Όσοι κοιμούνται στο άρχοντικό του Λαμπιή, Μονάχα ό Λαμπιής ξαγερνάει κόποντας βόλτες στο γραφείο του.

Και μέσα στο δωμάτιο τής Ρόζας εινε κοιθαρισμένη, πλάι στο κρεβάτι του παιδιού της, βοήθ, λυπημένη, συντριμμένη ή Λαμπιήρινα.

Η Ρόζα κοιμάται.

Η άναπνοή της εινε γοργή και δύσκολη.

Τά μάγουλά της φλογισμένα.

"Υστερα άπ' τή σπηνή του συνέβη με τον πατέρα της, ένας δυνατός πυρετός τήν έπιασε. Ένας πυρετός που δέν έννοιεί νά ελαττωθή καθόλου.

Και το χειρότερο, ή πρωχί νέα δέν γνωρίζει κανένα τις στιγμές που ξυπνάει, δέν ξέρει ποδ' βρισκεται, σάν νάχασε έντελώς τή μνήμη της.

Η Λαμπιήρινα άντιστοιχεί γιά το σύμπτωμα αυτό.

Και χωρίς νά διατύπησι καλά, τρέχει νά ειδοποιή τον άντρα της.

Ό Λαμπιής τήν άκουσε σκευθροπός, χωρίς νά δείξη καμιά συγκίνηση. Σκέφτηκε λίγο κι' άξαφνα τά μάτια του άστράφανε.

— Πρέπει λοιπόν ποτχα δίπνο νά λείω πός πρέπει ν' αλλάξη άέρα ; ειπε στη γυναίκα του. Τό βλέπεις ;

— Ν' αλλάξη άέρα ; ειπε συσπομένη ή Λαμπιήρινα.

— Ναι, ν' αλλάξη άέρα.

— Δέν σε καταλαβαίνω, Νώτη. Τι θες νά πης ;

— Θέλω νά πω πός αβριο κίλας, μόλις ξεμερόση, προί-προί, πρέπει νά τή στείλωμε στη Νάξο.

Η Λαμπιήρινα φρούζει.

"Άκουσε καλά ή τήν γελούσαν τ' αυτιά της ; Τό κορίτσι της πέθανε, εινε άνάγκη ήσυχίας και περιποίησης κι' ό άντρας της τήν έλεγε νά τήν ταξιδεύσει !... — Τι ειπες, Νώτη ; ρώτησε. Δέν κατάλαβα τί ειπες ;

— Δέν θες νά καταλάβης, γυναίκα. Ειπα πός πρέπει νά πιά ταξίδι ή κόρη μας. Θά τή στείλωμε στη Νάξο. Εκεί θά βρη τήν ήσυχία της, θά γίνη καλά.

— Νώτη, μιλάς σοβαρά ;

— Ναι, γυναίκα, μιλώ πολύ σοβαρά.

— Θά ταξιδεύουμε τή Ρόζα στην κατάστασι ποδναι ; Θες νά τήν στείλεις λοιπόν ;

Ό Λαμπιής γέλασε μικρά, φαρμακομένη.

— Κουταμάρες... Δέν θέλω παρά νά γίνη καλά. Κ' ετσι μονάχα θά βρη τήν ήσυχία της. Άλλάζοντας άέρα... Ξέρω τί λέω, γυναίκα, έγνοια σου. Τοίμασέ τήν μόνο. Το προί φεύγομαι.

— Τρελλάθηκες, άντρα ;

— Τρελλή είσαι συ, γυναίκα, που δέν βλέπεις το σωστό, ποδ' σε παρασύρει ή καρδιά σου και πάλι νά μού ντροπιάσης το σπιτί.

— Εγώ !... Έμένα το λές αυτό !... Κι' άκόμα θες νά παιδέψεις το παιδι μου, νά το θανατώσης ;... "Ε, λοιπόν, όχι... Τόσα χρόνια σ' έπείρασα τυφλά. Σν ήσωνα ό άρέντης του σπιτιού. Μά τούτη τή φορά δέν θά σ' άκούσω. Κατάλαβες ; Δέν θά σ' άκούσω... Τό παιδι μου ειν' άρρωστο... Τό παιδι

μου πεθαίνει !... Και σέ εξέφρασε ταξείδια και θαλασσοταξίματα γιά νά τήν άποτέλειωσης, γιά νά κάμης το κέφι σου... Πινέ το θυμό σου, άντρα... Συγγράτα το γινάτι σου... Μην πάς κόντρα στο δίκαιο, μη τή βάζης με το Θεό... Θες νά μάζ χτυπήσουν κανονίσιμες σου φορές ;

Ό Λαμπιής εινε θυμώσει, μα δέν τό έδειξε.

"Άφρσε τή γυναίκα του νά φουη ;" έπειτα κάθισε στο γραφείο του κι' έγγραφε ένα τηλεγράφημα γιά τήν Νάξο. "Η μορφή του φωτισταν από ένα χαμόγελο καίρια.

Θάφρουν το τηλεγράφημα αυτό τό προί, ό άνθροπός του θά τό λάβαμε στο νηοί έγγραφως, κι' ετσι όταν διάφταναν θά τά βρισκανε όλα έτοιμα.

Στη Σχολή των Καλογραφών του νησιού ή Ρόζα θά ήσούζε, θά λημονούσε...

Ό Λαμπιής πιστευε σ' αυτό άπόλυτως, μη ξέροντας τήν γυναίκα καρδιά, μη θέλοντας νά καταλάβη πός ή άγάπη μεγαλώνει και θεοτεύει με τά εμπόδια...

Η Λαμπιήρινα γύρισε κοντά στην κόρη της καταταραγμένη.

Η Ρόζα βρισκοταν στην ίδια κατάστασι.

Ό πυρετός τήν έκαψε, δέν γνώριζε κανένα γύρω της, δέν ήξερε ποδ' βρισκεται.

Μ' αυτές τις συνθήκες το σχέδιο του Λαμπιή μορφοίσε νά πετυχη μιά χαρά.

Η Ρόζα θά βρισκοταν μακριά άπ' τήν Άθήνα, χωρίς νά τό καταλάβη.

Κι' άν τό ταξίδι χειρότερου τήν κατάστασι της ; Αν ή πολυπληθ νέα πέθανε ;

Αυτά όλα δέν τον άνησυχούσαν τον Λαμπιή.

Στενοκεφαλος καθώς ήταν, τραβανε ίσια στο σκοπό του, άδιαφορούντας γιά τους κινδύνους.

"Όταν πήρε νά θαμποραζή, ό Λαμπιής κάλεσε τή γυναίκα του και τής ειπε :

— Ειν' όλα έτοιμα ;

Η Λαμπιήρινα άρχισε νά τραβάη τά μιλιά της.

— Νώτη, Νώτη, έλα στο νοδ' σου, τ' ειν' αυτά ποδ' λές ;...

— Τοίμασε τή Ρόζα, σου ειπα, άμέσως. "Όταν γυρίσω νάμια έτοιμη, Θάρθης και σέ μαζύ.

Ειπε τά λόγια αυτά ησπτά, προσταχικά κι' έφρνε, χωρίς νά περιμνη άπάντησι.

Η Λαμπιήρινα άρχισε νά δέρονται.

Τι συμφουη ήταν αυτή ποδπες σπιτί της ; Τι κακό κάμανε του Θεού, τί κρίμα, ποιά άμωφία και τους παιδευε έτσι ;

Γιά μιά στιγμύ σκέφτηκε νά φορτώση τή Ρόζα, ετσι άρρωστη, σ' έν' άμάξι και νά φύγου.

"Έλατε λοιπόν ν' άρχιση νά τοιμάζεται γιά ταξείδι ; Μη μπορώντας νά κάμη άλλοιώς, άρχισε νά μαζεύη διάφορα ποτχα και νά τά βάζη σε δύο βαλίτσες.

Δέν εινε προφάσι νά τελείωση κι' άκουσε έξω τράνταγμα άμωξιο.

Κούταξε άπ' το τζάμι και ειδη νά στέκη μαρδός στην πόρτα του σπιτιού της ένα νοσοκομειάκο φορείο.

"Ηταν τό γνωστό φορείο του σταθμού Ηρώτων Βοηθειών.

Η καρδιά της σπάρτηκε.

Τής φάνοταν πός δέν θαφρουν γιά ταξείδι. Πός τοίμαζαν νά βγάλουν άπ' τό σπιτί κηδεία. Σταφοκοπήθηκε και ψιθύρισε, κλαίοντας σάν μικρό παιδι :

— Θεέ μου, Θεέ μου, λυτήσου μας πειά !... Σέ λίγο άνέβρθε πάνω ό Λαμπιής.

— Εινε όλα έτοιμα ; ρώτησε.

— Έτοιμα εινε, άπάντησε ή Λαμπιήρινα με ραγιωμένη φωνή.

— Ντίσου γοργάρα.

Ό ίδιος έτρεξε κάτω και φώναζε δυο νοσοκόμους.

"Ανέβρσαν κρατώντας ένα φορείο. Σήκωσαν τή Ρόζα και τήν έβαλαν επάνω σ' αυτό, χωρίς νά καταλάβη τίποτα.

(Άκολουθεί)

— Σούπισε αυτό το γράμμα, τής ειπε ή Τζούλια.

